

35 DÍVEK. 1 PRINC. ŽIVOTNÍ ŠANCE.



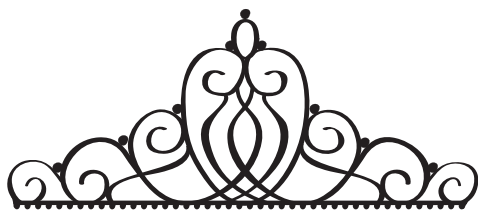
# SELEKCE

KĚRA CASSOVÁ



**COC**  
**BOO**





# SELEKCE



KĚRA CASSOVÁ



Přeložila Jana Montorio Doležalová

Copyright © 2012 by Kiera Cass

Translation © Jana Montorio Doležalová, 2014

ISBN 978-80-7447-624-2

# KAPITOLA 1



Když nám ten dopis přišel do schránky, máma byla radostí bez sebe. Byla přesvědčená, že se tak vyřeší všechny naše problémy, že prostě zmizí. Její skvostný plán měl jediný háček, a to mě. Nebyla jsem vyloženě neposlušná dcera, ale v tomhle jsem se jí vzepřela.

Nechtěla jsem patřit do královské rodiny. Nechtěla jsem být První. Nechtěla jsem se o to ani pokusit.

Zavřela jsem se ve svém pokoji, jediném místě, kam nedolehlo brebentění celého domu, a snažila jsem se přijít na nějaký argument, kterým bych mámu zviklala. Měla jsem sice už celkem slušnou sbírku vlastních a upřímných názorů... jenže slyšet by nechtěla ani jeden z nich.

Moc dlouho jsem se jí vyhýbat nemohla. Blížil se čas večeře, a jelikož jsem byla z dětí nejstarší, náležely mi kuchařské povinnosti. Vyhrabala jsem se z postele a zamířila do hadího hnízda.

Máma se na mě jenom beze slova podívala.

Zatímco jsme připravovaly kuře, těstoviny a jablečné plátky

a prostíraly pro pět, předváděly jsme mezi kuchyní a jídelnou tichý taneček. Kdykoli jsem k matce zvedla oči, upřela na mě tak nelítostný pohled, jako by chtěla, abych se cítila provinile a přála si to, co ona. Takhle to na mě občas zkoušela. Třeba kdykoli jsem odmítla pracovat pro rodinu, o které jsem věděla, že je hrubá. To po mně máma například chtěla, abych provedla generální úklid, protože jsme si nemohli dovolit Šestého na výpomoc.

Někdy to zabralo, někdy ne. V tomhle se mnou ale nic nez mohla.

Máma nesnášela, když jsem byla tvrdohlavá. Jenže to jsem měla po ní, takže ji to nemělo překvapovat. Tady ale nešlo jenom o mě. Máma byla poslední dobou hodně nervózní. Léto se chýlílo ke konci a brzy nás čekala zima. A starosti.

Vtom máma rozzlobeně položila džbáněk čaje s bouchnutím doprostřed stolu. Při myšlence na čaj s citronem se mi v ústech začaly sbíhat sliny. Musela jsem si ale počkat. Byla by škoda vypít si svou sklenku ještě před večerí a pak zůstat jen o vodě.

„Zabilo by tě, kdybys tu přihlášku vyplnila?“ vyštěkla, když už se nedokázala udržet. „Selekce by pro tebe mohla být skvělá příležitost. Pro nás pro všechny.“

Nahlas jsem si povzdychla. Kdybych formulář vyplnila, dobrovolně bych se přiblížila smrti. Nebylo žádným tajemstvím, že na palác často a nemilosrdně útočili rebelové – podzemní kolonie, které nesnášely Illeu, naši rozlehlou a srovnatelně mladou zemi. V Karolíně jsme jejich řádění už zažili. Spálili na troud jeden z domů soudců a zničili auta několika Druhým. Jednou dokonce přepadli vězení, ale tehdy jsem se nemohla zbavit pocitu, že udělali správně, protože vysvobodili jen jakousi těhotnou náctiletou dívku a jednoho Sedmého, otce devíti dětí.

Možné nebezpečí ale nebylo to jediné, co mě od účasti v Sele-

ci odrazovalo. Přišlo mi, že by mi snad puklo srdce, kdybych ji jen vzala v úvahu. S úsměvem jsem pomyslela na všechny důvody, pro které jsem chtěla zůstat přesně tam, kde jsem byla.

„Poslední roky byly pro tvého otce strašně těžké,“ poznamenala máma. „Měla bys myslet na něj, pokud je v tobě aspoň špetka soucitu.“

Táta. No jo. Vážně jsem mu chtěla pomoci. I May a Geradovi. A matce nejspíš taky. Když o tom takhle mluvila, moc do smíchu mi nebylo. Situace byla napjatá už pěkně dlouhou dobu. Zajímalo mě, jestli tohle táta považuje za způsob, jak se vrátit k normálu, pokud ovšem peníze mohly vůbec něco zlepšit.

Nebyli jsme na tom tak bídně, abychom se báli o přežití. Nebyli jsme úplně chudí, ale moc nám k tomu nechybělo.

Naše kasta byla jen třetí odspodu. Patřili jsme mezi umělce a stejně jako třeba klasické hudebníky nás dělily jen tři stupně od špíny. Doslovné. Opasky jsme měli utažené, že víc to už nešlo, a náš příjem závisel na změnách ročních období.

V jedné zastaralé učebnici dějepisu jsem četla, že kdysi do zimních měsíců spadaly všechny větší svátky. Jakýsi Halloween, po něm Díkůvzdání, pak Vánoce a Silvestr. Všechny pěkně po sobě.

Vánoce byly stále stejné. Datum Božího narození jen tak nezměníte. Ovšem Nový rok se po uzavření mírové smlouvy s Čínou začal v Illeji slavit podle lunárního kalendáře až v lednu či únoru. Ostatní jednotlivé oslavy díky a nezávislosti se na naší straně světa shlukly do jediného Svátku vděku, který se konal v létě. Byla to slavnost k výročí založení Illey a taky výraz radosti, že jsme ještě živí.

Halloween jsem nikdy nepoznala. Ztratil se bůhvíkam.

Takže naše rodina byla plně zaměstnaná aspoň třikrát v roce. Táta s May vyráběli umělecké předměty, které si panstvo kupova-

lo jako dárky, máma a já jsme vystupovaly na oslavách – já jsem zpívala, ona hrála na klavír – a nikdy jsme neodmítli práci, kterou jsme mohli zvládnout. Když jsem byla mladší, děsilo mě to, ale později jsem s kulisovou hudbou splynula. Tak nás totiž naši zaměstnavatelé brali. Měli jsme být slyšet, ale ne vidět.

Gerad svůj talent ještě neobjevil. Bylo mu teprve sedm, měl ještě trochu času.

Listí mělo brzy změnit barvu a náš skromný svět měl opět znejistět. Pět hladových krků, ale jenom čtyři pracující. A žádná zaručená zakázka až do vánočních svátků.

V tomhle ohledu mi Selekce přece jenom připadala jako zachranné lano, kterého bych se mohla zachytit. Ten hloupý dopis mě mohl vytáhnout z temnoty i s celou mou rodinou.

Ohlédla jsem se na matku. Na Pátou byla trochu moc plnoštíhlá, což bylo dost zvláštní. Nebyla žádný velký jedlík, kromě toho jsme ani neměli nic, čím by se mohla přejídat. Nejspíš tak vypadá každé tělo po tolika porodech. Stejně jako já měla zrzavé vlasy, ale v jejích zářila spousta bílých pramínků. Ty se zničehonic a ve velkém počtu objevily dva roky předtím. U očí měla hluboké vrásky, přesto byla pořád moc hezká. Zatímco se pohybovala po kuchyni, všimla jsem si, jak je shrbená. Jako by na ramenou nesla neviditelnou tíhu.

Věděla jsem, že má hodně starostí. Taky mi bylo jasné, že právě kvůli nim se mnou snaží manipulovat. Hádaly jsme se spolu i v méně obtížných obdobích, jenže jak se blížil podzim bez práce, byla čím dál podrážděnější. Nepochybně mě považovala za nerozumnou holku, když jsem tu stupidní přihlášku nechtěla ani vyplnit.

Jenže na světě byly určité věci, důležité věci, které jsem milovala. A ten kus papíru představoval zeď, která mě oddělovala

od toho, po čem jsem toužila. Možná jsem toužila po hloupostech, možná po něčem, co jsem ani nemohla mít. Ale bylo to něco mého. Svých snů jsem se nehodlala vzdát a bylo jedno, kolik pro mě rodina znamená. Kromě toho jsem jí dala už dost.

Po tom, co se Kenna vdala a Kota odešel, jsem byla nejstarší dítě a své role jsem se ujala tak rychle, jak jen to šlo. Dědala jsem všechno proto, abych rodině přispěla. Domácí výuku jsme podřídili zkouškám, které zabíraly většinu dne, protože vedle zpěvu jsem se učila hrát i na několik nástrojů.

Jenže ve chvíli, kdy nám doručili ten dopis, veškerá moje dřina ztratila smysl. V máminých představách jsem už byla královna.

Kdybych byla chytřejší, schovala bych tu hloupou zásilku ještě předtím, než se táta s May a Geradem vrátili domů. Netušila jsem ale, že ji máma strčila mezi své šaty, aby ji otevřela během jídla.

„Singerovým,“ zapěla nahlas.

Pokusila jsem se jí dopis vytrhnout z rukou, ale máma byla rychlejší. Dřív nebo později by se to rodina stejně dozvěděla, ale štválo mě, že jim to máma chce sdělit tímhle způsobem. Tak si bude moct všechny získat na svou stranu.

„Mami, prosím!“ žadonila jsem.

„Já to chci slyšet!“ vypískla May. To mě ani nepřekvapilo. Moje mladší sestra vypadala úplně stejně jako já, akorát s tříletým zpožděním. Ačkoli vzhledově jsme byly téměř totožné, naše osobnosti se naprosto lišily. Na rozdíl ode mě byla May společenská a taky velice talentovaná. A momentálně blázen do kluků. Bylo jasné, že tahle příležitost jí bude připadat neuvěřitelně romantická.

Bylo mi tak trapně, až jsem zrudla. Táta pozorně poslouchal, zatímco May doslova skákala radostí. Gerad, můj drahoušek, pokračoval klidně v jídle. Máma si odkašlala a dala se do čtení.

„Nedávné sčítání obyvatelstva potvrdilo, že ve vašem domě v současnosti pobývá mladá žena ve věku mezi šestnácti a dvaceti lety. Rádi bychom vás upozornili na blížící se příležitost k uctění velkého illejského národa.“

May mě popadla za předloktí a znovu vypískla. „To jsi ty!“

„Já vím, ty opičko. Pusť mě, nebo mi zlomíš ruku.“ Ruku mi ovšem nepustila a dál vesele poskakovala.

„Náš milovaný princ, Maxon Schreave,“ pokračovala máma, „dosáhne tento měsíc plnoletosti. Na cestu touto novou životní etapou by si rád mezi pravými dcerami Illey našel společníci a oženil se s ní. Pokud vaši dceru, sestru či chráněnkou, která splňuje podmínky, zajímá možnost stát se chotí prince Maxona a zbožňovanou illejskou princeznou, vyplňte prosím přiloženou přihlášku a doručte ji zpět na nejbližší Správní úřad. Z každé provincie bude pro setkání s princem nahodile vybrána jedna žena. Účastnice budou po celou dobu ubytovány v nádherném illejském paláci v Angeles. Rodiny všech účastnic budou za službu prokázanou království *štědře odměněny*.“ Máma schválně zdůraznila poslední slova.

Zakoulela jsem očima a nechala ji číst dál. Takhle to u dvora chodilo. Všechny princezny narozené do královské rodiny se musely podřídit domluveným sňatkům, které měly upevnit vztahy s jinými zeměmi. Chápala jsem, že potřebujeme získat spojence, ale tenhle způsob se mi vůbec nelíbil, a to i přesto, že se mě to netýkalo, a doufala jsem, že nikdy ani nebude. V královské rodině chyběla princezna už celé tři generace. Princové měli zase za úkol udržovat morálku našeho občas prchlivého národa, a proto se ženili s ženami z lidu. Tím nás nejspíš chtěli všechny spojit a připomenout nám, že i samotná Illeá vznikla prakticky z ničeho.

Nic z toho mě nelákalo. A představa, že bych vstoupila do te-

levizní soutěže, při které celá země sleduje, jak si ten nafoukaný strašpytel vybírá z řady holek tu nejúžasnější a nejpoprchnější, aby jen mlčky stála vedle něj a usmívala se... už jen z toho bych řvala. Existuje něco víc ponižujícího?

V domech Druhých a Třetích jsem toho viděla dost, abych věděla, že mezi ně nechci nikdy patřit, natož pak mezi První. Kromě časů, kdy jsme skutečně trpěli hladem, mi nevadilo, že jsem Pátá. To máma se chtěla vyšplhat do vyšších kast, ne já.

„A princ by si samozřejmě vybral Americu! Je totiž nejkrásnější ze všech,“ rozplývala se máma.

„Prosím tě, mami. Vždyť jsem tuctová.“

„To teda nejsi!“ vykřikla May. „Vypadáme přece stejně a já jsem krásná!“ Zubila se na mě tak zešíroka, že jsem se rozesmála. Vlastně se nemýlila. May byla skutečně krásná.

Nejen díky své tvářičce, vítěznému úsměvu a jasným očím, bylo v tom něco víc. Z May vyzařovala energie a nadšení, kvůli kterým jste chtěli zůstat v její blízkosti. Byla magnetická, což já jsem tedy popravdě nebyla.

„Gerade, co si myslíš ty? Podle tebe jsem hezká?“ zeptala jsem se.

Všechny oči se upřely na nejmladšího člena rodiny.

„Ne! Holky jsou trapný!“

„No tak, Gerade,“ povzdychla si máma přehnaně nahlas, ale zlobila se jen naoko. Na Gerada se nikdo naštvat neuměl. „Americo, ty přece víš, že jsi moc pohledná dívka.“

„Když jsem tak pohledná, proč o mě kluci nemají zájem?“

„Ale oni mají zájem, jenže já je vždycky odeženu. Moje holky jsou příliš hezké na to, aby se vdaly za nějakého Pátého. Kenna si vzala Čtvrtého a vsadím se, že ty se můžeš dostat ještě výš.“ Nato se máma napila čaje.

„Jmenuje se James. Přestaň mu říkat číslem. A odkdy za mnou

ti kluci chodí?“ Hlas se mi postupně zvýšil. Nikdy jsem u našich dveří žádného kluka neviděla.

„Už nějakou chvíli,“ ozval se poprvé za celý večer táta. Jeho hlas zněl utrápeně a oči upíral jen do svého šálku. Zajímalo mě, co ho tak strašně znepokojuje. Že za mnou chodí kluci? Že se s mámou zase hádáme? Že se nechci přihlásit do soutěže? Nebo to, kam až bych to mohla dotáhnout, kdybych do ní přece jenom šla?

S tátou jsme si byli dost blízcí. Myslím, že když jsem se narodila, máma byla už tak unavená, že se o mě většinu času staral táta. Povahu jsem zdělila po mámě, ale soucit jsem měla po něm.

Vtom ke mně táta na kratičkou chvíli vzhlédl a celé mi to okamžitě došlo. Nechce to po mně žádat. Neposílal by mě tam. Jenže nemůže popřít užitek, který by naše rodina měla, kdybych se do soutěže dostala být jen na jediný den.

„Buď rozumná, Americo,“ řekla máma. „V celé zemi jsme nejspíš jediní rodiče, kteří k tomu musí svou dceru přemlouvat. Mysli na to, jaká je to příležitost! Jednou by z tebe mohla být královna!“

„Mami. I kdybych chtěla být královna, což rozhodně nechci, z provincie se tam hlásí tisícovky dalších holek. Tisícovky. A i kdybych nějakým zázrakem prošla, soutěžit bude dalších třicet čtyři holek a v koketování budou určitě mnohem lepší, než bych já mohla předstírat.“

Gerad našpicoval uši. „Co je to koketování?“

„Nic,“ odbyli jsme ho všichni sborově.

„Pokud si myslíte, že bych přes to všechno mohla vyhrát, tak jste směšní,“ dokončila jsem.

Matka se odtáhla, pak vstala a nahnula se ke mně přes stůl.

„Někdo to vyhrát musí, Americo. A ty máš stejnou šanci jako ostatní.“ Odhodila svůj ubrousek a zamířila ke dveřím. „Gerade, až dojíš, půjdeš se vykoupat.“

Bráška jen zamručel.

May v tichosti jedla. Gerad si chtěl přidat, ale nic nezbylo. Když oba vstali, začala jsem sklízet ze stolu. Táta ještě seděl a popíjel čaj. Ve vlasech měl zase barvu, trošičku žluté, což mě rozesmálo. Pak se zvedl a rukou si smetl drobky z košile.

„Nezlob se, tati,“ zamumlala jsem, zatímco jsem sbírala talíře.

„Co tě napadá, broučku. Já se nezlobím,“ usmál se něžně a vzal mě jednou rukou kolem ramen.

„Já prostě...“

„Nemusíš mi nic vysvětlovat, zlatíčko. Já to chápu.“ Políbil mě na čelo. „Musím zpátky do práce.“

Pak jsem šla do kuchyně, abych uklidila. Své jídlo, kterého jsem se téměř ani nedotkla, jsem zabalila do ubrousku a schovala do lednice. Ostatní nechali jen drobečky.

S povzdechem jsem se vydala do svého pokoje, připravená do postele. Celé to bylo k vzteku.

Proč na mě máma musí tak tlačit? Copak není s tátou šťastná? Copak ho nemiluje? Proč pro ni nic není dost dobré? Proč nás pořád musí někam cpát?

Natáhla jsem se na svou proleželou matraci a snažila se utřídit si myšlenky ohledně Selekcce. Nejspíš měla i své výhody. Nebylo by špatné aspoň chvíli dobře jíst. Navíc nehrozilo, že bych se do prince Maxona zamilovala, protože podle toho, co jsem viděla ve Zprávách z Illejského kapitolu, by se mi ten kluk ani nelíbil.

Připadalo mi to jako věčnost, než se přehoupala půlnoc. Zastavila jsem se u zrcadla vedle dveří, ujistila se, že moje vlasy vypadají stejně dobře, jako vypadaly ráno, a nanesla jsem si lesk na rty, abych svému obličejí dodala trochu barvy. Máma dost striktně hlídala, abychom šminky používaly jen na veřejná vystoupení, ale já jsem pro noci, jako byla tahle, vždycky nějaké potajmu sebrala.

Co nejtišeji jsem se vkradla do kuchyně, kde jsem vzala svůj talíř se zbytky od večeře, kus ztvrdlého chleba, jedno jablko a všechno jsem to zabalila. Měla jsem zpoždění a šťvalo mě, že se k sobě do pokoje musím vrátit pomalu a tiše, jenže kdybych vyšla dřív, byla bych zase moc nervózní.

Otevřela jsem okno a vyhlédla ven na dvorek. Z měsíce byl vidět jenom srpek, takže jsem oči musela nechat přivyknout tmě, než jsem vyrazila. Stromový domek vzadu na trávníku nebyl skoro vidět. Když jsme byli menší, Kota uvazoval na větvě prostěradla, aby to vypadalo jako loď. Brácha byl vždycky kapitán a já jeho první plavčík. Mezi moje povinnosti patřilo hlavně zamestání podlahy a vaření jídla, které jsem v máminých kastrolech připravovala z bláta a klestí. Kota si nabíral plné lžíce a „jedl“ tak, že si všechno házel přes rameno. Tím pádem jsem měla zase co zametat. Byla jsem ale šťastná, že s ním na lodi jsem.

Rozhlédla jsem se. Ve všech sousedních domech bylo zhasnuto. Nikdo mě nemohl vidět. Opatrně jsem z okna vylezla. Když jsem to ještě neuměla, mívala jsem břicho samou modřinu, ale už mi to šlo. Během let jsem to natrénovala. Taky proto, že jsem musela dávat pozor na jídlo.

V nejpěknějším pyžamu, co jsem měla, jsem přecupitala trávník. Nemusela jsem se převlékat, ale takhle jsem se cítila líp. Pravděpodobně bylo úplně jedno, co mám na sobě, ale v krátkých hnědých šortkách a bílé košili jsem si připadala hezká.

Schůdky přibité ke stromu jsem zvládla vylézt i s jednou rukou. To jsem taky nacvičila. S každým zdolaným stupínkem jsem cítila větší úlevu. Od domu jsem sice nebyla daleko, ale rozruch v něm mi připadal kilometry vzdálený. Na stromě jsem nemusela být ničí princezna.

Jakmile jsem se vyšplhala až do budky, kde bylo moje útočiště,

poznala jsem, že nejsem sama. V protějším rohu se někdo skrýval ve tmě. Dech se mi zrychlil, nemohla jsem s tím nic dělat. Položila jsem jídlo na zem a přimhouřila oči. Postava se pohnula a zapálila téměř shořelou svíčku. Světla nebylo moc, nikdo v domě by ho neviděl, ale stačilo. Nakonec vetřelec promluvil a na tváři se mu roztáhl potutelný úsměv.

„Ahoj krásko.“

## KAPITOLA 2



Zalezla jsem hlouběji do domku. Byla to taková kostka, co měla nanejvýš jeden a půl metru čtverečního. Ani Gerad by se v ní nedokázal postavit, ale já jsem tam bývala moc ráda. Vstupním otvorem se lezlo dovnitř a ven a na protější stěně bylo malé okénko. Do jednoho rohu jsem umístila štokrlátko jako stoleček pro svíčku a na podlahu kobereček tak starý, že bylo skoro lepší sedět na holých prknech. Jen bouda, ale moje útočiště. *Naše* útočiště.

„Prosím tě, neříkej mi krásko. Nejdřív máma, pak May a teď i ty. Leze mi to na nervy.“

Podle toho, jak se na mě Aspen díval, mi bylo jasné, že ho o své ne-kráse nepřesvědčím.

Usmál se na mě.

„Nemůžu za to. Jsi to nejkrásnější, co jsem kdy viděl. A nezlob se, že to říkám právě teď, ale jindy to nejde.“ Natáhl ke mně ruce a chytil mi obličej do dlaní. Pohlédla jsem se mu hluboko do očí.

A to úplně stačilo k tomu, aby se naše rty spojily a všechny myšlenky se rozprchly. Neexistovala žádná Selekce, žádná chu-

dá rodina ani žádná Illeá. Jen Aspenovy ruce na mých zádech, jimiž si mě přitahoval blíž k sobě, a jeho dech na mých tvářích. Prsty jsem mu zajela do černých vlasů ještě stále vlhkých ze sprchy (vždycky se sprchoval večer) a propojila je v dokonalý uzlík. Voněl po mýdle, které jeho máma vyráběla doma. O té vůni jsem snila už tolikrát. Když jsme se od sebe odtáhli, nemohla jsem se ubránit úsměvu.

Aspen seděl s široce roztaženýma nohama, tak jsem si mu sedla do klína jako do kolébky.

„Nezlob se, že mám blbou náladu. To jen, že... Dneska nám přišla ta hloupá výzva.“

„Aha, jasně, ten dopis,“ povzdychl si Aspen. „Nám přišly dva.“

No jistě, dvojčatům přece už bylo šestnáct.

Zatímco ke mně Aspen mluvil, zkoumal můj obličej. Dělal to vždycky, když jsme spolu byli. Jako by si chtěl mou tvář vryt do paměti. Neviděli jsme se už déle než týden, a kdykoli to bylo víc než několik dní, oba jsme byli strašně netrpěliví.

Taky jsem si ho prohlížela. Aspen byl zdaleka nejprůtažlivější kluk ze všech kast v celém městě. Měl velmi tmavé vlasy, zelené oči a zvláště tajuplný úsměv. Byl vysoký, ale ne moc. Hubeň, ale ne příliš. Ani v šeru mi neunikly kruhy pod jeho očima. Určitě pracoval celý týden dlouho do noci. Na sobě měl černé obnošené triko, které bylo místy úplně prošoupané stejně jako jeho otrhané džíny, co nosil skoro každý den.

Kdybych si tak mohla sednout a spravit mu je. To byl můj velký sen. Nechtěla jsem se stát illejskou princeznou. Přála jsem si jen být Aspenova.

Mučilo mě, že jsme nemohli být spolu. Byly dny, kdy jsem myslela, že se zblázním, pokud nepřestanu myslet na to, co asi dělá. Když už se to nedalo zvládnout, soustředila jsem se na hud-

bu. Za to, jak šikovná jsem byla hudebnice, jsem vděčila hlavně Aspenovi. Byla jsem do něj úplný blázen.

Jenže to bylo špatně.

Porušovali jsme zákon, protože Aspen byl Šestý. Šestí byli služebníci a od Sedmých se lišili jen o něco málo vyšším vzděláním a průpravou pro venkovní práci. Aspen byl mnohem chytřejší než kdokoli, koho jsem znala, a navíc byl neuvěřitelně pohledný, jenže ženy se za muže z nižší kasty neprovdávaly. Takový muž vás sice mohl požádat o ruku, ale jen vzácně jste dostali souhlas. Kromě toho, když se někdo ženil či vdával za člověka z jiné kasty, chtělo to kupu papírování a museli jste čekat snad devadesát dní, než vám úřady sňatek povolily. Párkrát jsem slyšela, že úřady zdržovaly schválně, aby si to lidé mohli ještě rozmyslet. Takže tím, že jsme se vídali, a to i po zákazu vycházení... Prostě jsme se mohli dostat do pěkné kaše. Nemluvě o tom, jak by řádila moje máma.

Jenže já jsem Aspena milovala. Milovala jsem ho už skoro dva roky. A on miloval mě. Zatímco jsem na něm seděla a on mě hladil po vlasech, nedovedla jsem si představit, že bych měla vstoupit do Selekce. Já už jsem svou lásku našla.

„Jak ti to připadá? Myslím ta soutěž,“ nadhodila jsem.

„V pohodě, asi. *Nějak* si holku najít musí, chudáček.“ V jeho hlase zazněl sarkasmus, ale já jsem stála o jeho upřímný názor.

„Aspene.“

„Fajn, dobře. Na jednu stranu mi to přijde ubohé. Copak princ nerandí? To jako vážně nedokáže *žádnou* sbalit? Když princezny provdávají za cizí prince, proč neudělají to stejné i s ním? Musí přece existovat nějaká šlechtična, která by pro něj byla dost dobrá. Tohle mi prostě nejde do hlavy.

Jenže zase...” povzdychl si. „Na druhou stranu se mi to zdá jako dobrý nápad. Celkem vzrůšo, že se zamiluje všem na očích.

Taky se mi líbí představa, že někdo se dočká svého ‚a žili spolu šťastně až do smrti‘. Kterákoli holka by se mohla stát královnou. Je v tom určitá naděje. Mám tak pocit, že i já můžu mít pěkné vyhlídky.“

Prsty mi přejel po rtech. Jeho zelené oči mi pronikaly hluboko do duše. Ucítila jsem zajiskření, které jsem znala jen s ním. Také jsem chtěla naše ‚a žili spolu šťastně až do smrti‘.

„Takže sestry podporuješ, aby do toho šly?“ zeptala jsem se.

„Jasně. Všichni ho sem tam vídáme a vypadá jako slušný člověk. Je to usmrkanec, o tom není pochyb, ale přátelský. A holky jsou celé natěšené, je to sranda. Dneska večer, když jsem se vrátil domů, tancovaly po celém bytě. Navíc nikdo nemůže popřít, že pro rodinu by to bylo vysvobození. Máma si dělá naděje, protože místo jedné pozvánky máme hned dvě.“

Tohle byla ohledně té příšerné soutěže první dobrá zpráva. Nemohla jsem uvěřit, že jsem byla tak sebestředná a nevpomněla si na Aspenovy sestry. Kdyby jedna z nich prošla, kdyby jedna z nich vyhrála...

„Aspene, uvědomuješ si, co by to znamenalo? Kdyby vyhrála Kamber nebo Celia?“

Sevřel mě pevněji v náručí a zlehka mě políbil na čelo. Jednou rukou mě přitom hladil po zádech.

„Myslím na to celý den,“ přiznal. Odhodlaný tón jeho hlasu vytlačil všechny další myšlenky. Chtěla jsem jen, aby se mě dotýkal a líbal mě. A k tomu se taky schylovalo, když vtom mu zakručelo v břiše a já se vzpamatovala.

„Jé, poslyš, vzala jsem nám svačinu,“ prohodila jsem vesele.

„Vážně?“ Poznala jsem, že se snaží nedat najevo, jak je rád.

„Upekla jsem kuře, bude ti chutnat.“

Našla jsem svůj uzlíček a podala ho Aspenovi, který z něj začal

pomalů uždibovat. Já jsem si ukousla z jablka, aby měl pocit, že je pro nás, ale pak jsem ho odložila a nechala ho jen pro něj.

U nás doma nebylo jídla nazbyt, ale v Aspenově rodině vyloženě chybělo. Aspen pracoval na stabilnějších zakázkách než my, ale platili mu o dost míň. V jeho rodině nebylo jídla nikdy dost. Byl nejstarší se sedmi dětmi a tak jako já začal pomáhat, jak nejdřív to šlo. Svůj skromný příděl jídla navíc přenechával svým mladším sourozencům a své mómě, která byla neustále ztrhaná prací. Táta mu zemřel před třemi roky a celá rodina byla prakticky ve všem závislá na Aspenovi.

Spokojeně jsem sledovala, jak si na prstech olizuje kořeni z kůřete a trhá chleba na kousky. Bůhví kdy jedl naposledy.

„Jsi skvělá kuchařka. Tvůj muž bude jednou strašně tlustý a šťastný,“ řekl s pusou plnou jablka.

„To ty budeš jednou můj tlustý a šťastný muž, vždyť víš.“

„Já a tlustoch!“

Oba jsme se rozesmáli. Pak mi vyprávěl, co dělal v době, kdy jsme se neviděli. Pro jednu z fabrik odvedl jakousi kancelářskou práci a ta ho čekala taky celý příští týden. Jeho máma našla konečně práci jako uklízečka pro několik Druhých v naší oblasti. Dvojčata byla zklamaná, protože jim máma zrušila dramatický kroužek po škole, aby mohly víc pracovat.

„Zkusím si sehnat nějakou práci i na neděli a něco si přivydělat. Nelíbí se mi, že se musí vzdát něčeho, co mají tak moc rády,“ řekl s nadějí, jako by se mu to mohlo vážně povést.

„To se neopovažuj, Aspene Legere! Už tak pracuješ příliš.“

„Ale, Mer,“ zašeptal mi do ucha a mně z toho naskočila husí kůže. „Znáš přece dvojčata. Potřebujou být mezi lidmi. Nemůžou sedět zavřená a jen uklízet nebo přepisovat. Na to nemají povahu.“

„To ale není fér, když od tebe čekají, že to všechno uděláš ty,

Aspene. Já vím, co ke svým sestrám cítíš, ale musíš dávat pozor i na sebe. Jestli je máš doopravdy rád, musíš se starat víc o jejich pečovatele.“

„Nic se neboj, Mer. Myslím, že se blýská na lepší časy. Nebylo by to napořád.“

Ale bylo. Jeho rodina bude peníze potřebovat vždycky.

„Aspene, já vím, že bys to dokázal, ale nejsi přece superhrdina. Nemůžeš si myslet, že pro všechny, které máš rád, dovedeš sehnat úplně všechno. Prostě... nemůžeš zvládnout všechno sám.“

Na chvíli jsme se odmlčeli. Doufala jsem, že si moje slova vezme k srdci, že trochu zvolní, aby se nesedřel z kůže. U Šestých, Sedmých či Osmých by to nebylo poprvé, kdyby někdo zemřel vyčerpáním. To bych neunesla. Přitiskla jsem se mu těsněji k hrudi a snažila se tu strašnou představu zahnat.

„Americo?“

„Ano?“ zašeptala jsem.

„Ty se do Selekcce nepřihlášíš?“

„Jasně že ne! Nechápu, jak někoho může vůbec *napadnout*, že bych si chtěla vzít cizího chlapa. Já miluju *tebe*,“ pronesla jsem vážně.

„Copak ty chceš být Šestá? Mít pořád hlad? Jen samé starosti?“ nadhodil. V jeho hlase jsem vycítila bolest, ale taky jeho skutečnou otázku: Kdybych si mohla vybrat, chtěla bych radši palác se služebnictvem, nebo třípokojový byt společně s celou Aspenovou rodinou?

„My to zvládneme, Aspene. Jsme chytří. Všechno bude fajn.“ V duchu jsem se modlila, aby to byla pravda.

„Ty víš, že nebude, Mer. Pořád se budu muset starat o svou rodinu, nejsem typ člověka, co by je jen tak opustil.“ Malinko jsem sebou v jeho náručí škubla. „A kdybysme měli děti...“

„Až budeme mít děti. No tak to nějak zařídíme. Kdo říká, že musíme mít víc než dvě?“

„Víš přece, že tohle nemůžeme nijak plánovat!“ Aspen se začínal zlobit.

Nemohla jsem mu to ale vyčítat. Pokud jste byli dost zámožní, mohli jste rozrůstání rodiny regulovat, ale pokud jste patřili mezi Čtvrté a níž, neměli jste stejné možnosti ani v tomhle. S Aspenem jsme to řešili už déle než půl roku, od doby, kdy jsme začali vážně uvažovat o způsobu, jak být spolu. Děti byly jako divoká karta. Čím víc jste jich měli, tím víc jste měli pracovní síly. Ovšem na druhou stranu, tím víc jste měli hladových krků...

Na okamžik jsme opět zmlkli. Ani jeden jsme nevěděli, co říct. Aspen byl dost vášnivý, některými tématy se nechával unášet až příliš. Naštěstí svůj vztek zvládal potlačit dřív, než se rozčílil úplně. O to se taky právě teď snažil.

Nechtěla jsem ho naštvat ani ho trápit, vážně jsem si myslela, že to zvládneme. Kdybychom mohli naplánovat všechno, co se dá, dokázali bychom překonat i to, co se nedá. Možná to znělo moc optimisticky, možná jsem byla jen bláznivě zamilovaná, ale skutečně jsem věřila, že pokud budeme s Aspenem doopravdy chtít, dokážeme cokoli.

„Podle mě bys to měla zkusit,“ ozval se zničehonic.

„Co zkusit?“

„Dostat se do Selekce. Podle mě bys do toho měla jít.“

Zůstala jsem na něj ohromeně zírat. „Zešílel jsi?“

„Mer, poslouchej.“ Jeho ústa se mi nalepila přímo na ucho. To nebylo fér. Věděl přece, že mě to rozptyluje. Mluvil zastřeně a pomalu, jako by říkal něco romantického, přitom mi navrhoval naprostou pitomost. „Pokud máš šanci na lepší život, než je tenhle, ale kvůli mně ji odmítneš, nikdy si to neodpustím. To bych nesnesl.“

Podrážděně jsem vydechla. „Vždyť je to úplně směšné. Hlásí se tam tisíce holek, nikdy mě nevyberou.“

„Když tě nevyberou, tak v čem je problém?“ Rukama mi přejel nahoru a dolů po pažích. Takhle jsem se s ním hádat nedokázala. „Chci po tobě jen, aby ses přihlásila. Abys to zkusila. Když projdeš, tím líp. Když neprojdeš, aspoň si nebudu vyčítat, že jsem tě brzdil.“

„Ale já ho nemiluju, Aspene. Ani se mi nelíbí. Vůbec ho *neznám*.“

„Nikdo ho nezná. Třeba nakonec zjistíš, že se ti vlastně líbí.“

„Přestaň, Aspene. Miluju *tebe*.“

„A já zase tebe.“ Na důkaz mě něžně políbil. „Jestli mě miluješ, tak to pro mě udělaš, abych se nezbláznil. Už nikdy bych totiž nepřestal hloubat nad tím, co kdyby.“

Když to takhle vztáhl na sebe, nemohla jsem mu odporovat. Nechtěla jsem mu ublížit. Všemi možnými způsoby jsem se mu snažila ulehčit život. Navíc bylo opravdu naprosto nemožné, aby vybrali zrovna mě. Mohla bych se tedy přemocť kvůli ostatním, aby se zklidnili, a až se do soutěže nedostanu, nechají mě na pokoji. Kdyby máma věděla, že jsem to aspoň zkusila, možná by byla vlídnější, až Aspen našetří a přijde mě požádat o ruku.

„Prosím,“ vydechl mi do ucha. Vzrušením mi přejel mráz po zádech.

„Fajn,“ zašeptala jsem. „Tak já do toho půjdu. Ale pamatuj si, že nechci být princezna. Chci být tvoje žena.“

Pohládl mě po vlasech.

„Jednou budeš.“

Nejspíš to bylo světlem, nebo naopak šerem, ale přísahala bych, že měl při těch slovech slzy v očích. Aspen zažil už spoustu ošklivého, ale plakat jsem ho viděla jen jednou. Když jeho bra-

tra bičovali na náměstí. Tehdy malý Jemmy ukradl nějaké ovoce z káry na trhu. Dospělého by hnali před soud a podle toho, kolik ukradl, by ho buď strčili do vězení, nebo poslali na smrt. Jemmymu bylo teprve devět, tak ho zbičovali. Aspenova máma si nemohla dovolit pořádného doktora a Jemmymu zůstaly po celých zádech jizvy.

Tehdy jsem v noci čekala u okna, jestli Aspena uvidím lézt do stromového domku. Když jsem ho zmerčila, vytratila jsem se potají za ním. Brečel mi v náručí snad hodinu a vyčítal si, že kdyby pracoval víc, kdyby se líp staral, Jemmy by nemusel krást. Zdálo se mu nefér, že za jeho selhání zaplatil Jemmy.

Úplně mě to mučilo. Nebyla to pravda, jenže to jsem mu říct nemohla. Neposlouchal by mě. Nakládal si na bedra starosti všech, které miloval. Nějakým zázrakem jsem se mezi ně dostala i já. Snažila jsem se aspoň, aby byl můj náklad co nejlehčí.

„Zaspíváš mi? Něco pěkného na usnutí?“

Usmála jsem se. Strašně ráda jsem mu zpívala, proto jsem se uvelebila blíž k němu a spustila tichou ukolébavku.

Po několika minutách písně mi jeho prsty začaly nepřítomně kroužit pod uchem. Pak mi roztáhl límec u košile a líbal mě podél krku až k uším. Vyhrnul mi krátký rukáv a polibky mi přejel po celé délce paže odshora až dolů. Málem se mi z toho zastavil dech. Tohle dělal skoro pokaždé, když jsem mu zpívala. Můj vzrušený dech se mu asi líbil ještě víc než můj zpěv.

Zanedlouho jsme už byli na špinavém, tenkém koberci celí propletení. Aspen si mě vysadil do klína a já jsem mu prsty zajížděla do rozčuchaných vlasů. Úplně mě hypnotizovalo dotýkat se jich. Líbal mě horečnatě a drsně. Cítila jsem, jak se mi jeho prsty zabořují do pasu, do zad, do boků a do stehen. Vždycky jsem se divila, že mi nezůstávají drobné modřiny ve tvaru palců.

Dávali jsme si pozor. Pokaždé jsme nesměle přestali, i když jsme oba chtěli víc. Jako bychom zákon neporušovali už dost. I přes všechna omezení, co jsme měli, jsem nevěřila, že v Illeji ještě někdo jiný prožívá tolik vášně jako my dva.

„Miluju tě, Americo Singerová. Dokud budu naživu, budu tě pořád milovat.“ Zaskočilo mě, kolik bylo v jeho hlase hlubokého citu.

„Taky tě miluju, Aspene. Už navždycky budeš můj princ.“

A pak jsme se líbali, až svíčka dohořela.

Po dvou hodinách mi už padala víčka. Aspen by vydržel mnohem déle, ale dělal si starosti o můj spánek. Unaveně jsem slezla schůdky i s talířem a mou pencí.

Aspen zbožňoval, když jsem pro něj zpívala, a občas mi za mou písničku dával pencí, přestože sám neměl skoro nic. Říkala jsem mu, aby je dával spíš své rodině, která potřebuje peníze mnohem víc, ale nakonec jsem si ty drobné mince schovávala jako upomínku na to, jak moc na mně Aspenovi záleží a co všechno je pro mě ochotný udělat.

Zpátky ve svém pokoji jsem ze skryše vytáhla skleněnou nádobu s pencemi a s potěšením jsem si poslechla, jak nová mince při dopadu ťukla o své sousedy. Pak jsem počkala deset minut u okna, dokud ze stromu neslezl Aspenův stín a neodběhl pryč.

Ještě chvíli jsem zůstala vzhůru, abych přemýšlela o Aspenovi a o tom, jak moc ho miluju a jak krásný je to pocit, když on miluje mě. Připadala jsem si výjimečná, nedocenitelná a nenahraditelná. Tak důležitě jako já se nemohla cítit žádná královna na žádném trůnu.

S touhle myšlenkou, bezpečně zarytou v mém srdci, jsem usnula.

## KAPITOLA 3



Aspen byl celý v bílém. Vypadal jako anděl. Nacházeli jsme se pořád v Karolíně, ale nikdo jiný kolem nebyl. Byli jsme sami a přitom nám nikdo nechyběl. Z proutků upletl korunu. Byli jsme spolu.

„Americo!“ zakrákala máma a vytrhla mě ze snu.

Když rozsvítila světlo, oči mě pálily tolik, že jsem si je musela promnout, abych vůbec viděla.

„Vzbud' se, Americo. Mám pro tebe návrh.“

Podívala jsem se na budík. Bylo sotva po sedmé ranní. Takže jsem spala... jen pět hodin.

„Že můžu spát dýl?“ zamumlala jsem.

„Ne, zlatíčko, posad' se. Musím s tebou probrat něco vážného.“

Vyhrabala jsem se do sedu, celá pomačkaná a s vlasy trčícími do všech směrů. Máma mezitím netrpělivě tleskala, jako by to chtěla urychlit.

„Tak už se vzbud', Americo.“

Zívla jsem. Dvakrát.

„Co chceš?“ zeptala jsem se.

„Aby ses přihlásila do Selekce. Podle mě bys byla skvělá princezna.“

Na tohle bylo ještě moc brzy.

„Mami, prosím tě...“ povzdychla jsem si, když vtom jsem si vzpomněla na svůj noční slib Aspenovi, že tu soutěž aspoň zkusím. Jenže při denním světle jsem si už nebyla tak jistá, jestli se do toho donutím.

„Já vím, že jsi proti, ale chci s tebou uzavřít dohodu, kvůli které možná změníš názor.“

Našpicovala jsem uši. Co by mi tak asi mohla nabídnout?

„V noci jsme o tom mluvili s tvým otcem a rozhodli jsme se, že jsi už dost stará na to, abys pracovala sama. Na klavír hraješ stejně dobře jako já, a pokud se budeš trochu snažit, s houslemi budeš dokonalá. A co se týče tvého hlasu, v provincii nezpívá nikdo lépe, abys věděla.“

Nejistě jsem se usmála. „Díky, mami. Vážně.“ Nechápala jsem ale, na co mě chce nalákat, protože mi bylo celkem jedno, jestli pracuju sama, nebo ne.

„To není všechno. Budeš moci přijmout vlastní práci a jít si za ní sama a... a budeš si moci nechat polovinu z výdělků.“ Při posledních slovech se trochu zašklebila.

Vytřeštila jsem oči.

„Ale jenom, pokud se přihlášíš do Selekce.“ Na tváři se jí pomalu roztáhl úsměv, jelikož věděla, že tímhle mě dostane. Určitě čekala víc odmítání, jenže jak jsem mohla odmítnout? Stejně jsem už byla rozhodnutá přihlásit se a k tomu jsem si navíc mohla vydělat vlastní peníze! Mohla jsem je dát Aspenovi. Kdybychom šetřili společně, mohli bychom se vzít ještě dřív, než jsem doufala.

„Víš ale, že se můžu jen přihlásit a nic víc? Nemůžu je donutit, aby mě vybrali.“

„Ano, to vím. Ale za pokus to stojí.“

„Týjo, mami.“ Stále šokovaná jsem potřásla hlavou. „Fajn, dneska tu přihlášku vyplním. Myslíš to s těmi penězi vážně?“

„Samozřejmě. Dřív nebo později bys stejně šla svou cestou. Taky ti prospěje, když začneš být zodpovědná za vlastní úspory. Jenom, prosím tě, nezapomeň na rodinu. Pořád tě budeme potřebovat.“

„To víš, že na vás nezapomenu, mami. Jak bych mohla při tom všem sekýrování?“ Mrkla jsem na ni, což ji rozesmálo, a tím jsme naši dohodu pečetily.

Zatímco jsem zpracovávala všechno, co se během posledních čtyřiaadvaceti hodin událo, vysprchovala jsem se. Stačilo jednoduše vyplnit přihlášku a mohla jsem získat souhlas své rodiny, potěšit Aspena a vydělat si peníze, které by nám pomohly ke svatbě!

Ne že bych tolik visela na penězích, ale Aspen trval na tom, že si musíme našetřit. I papírování kolem sňatku něco stálo a po něm jsme chtěli ještě malou hostinu s rodinami. Na tohle jsme si mohli ušetřit celkem rychle, jenže Aspen chtěl víc. Kdybych měla pořádnou práci, možná by uvěřil, že nebudeme vždycky jen trpět nedostatkem.

Po sprše jsem si upravila vlasy, jen trošičku se nalíčila, abych ten den oslavila, pak jsem přešla ke skříni a oblékla se. Na výběr jsem toho moc neměla. Téměř všechno bylo v béžové, hnědé či zelené. Měla jsem i několik hezčích kousků, jenže ty byly zamčené v šatně a obléct jsem si je mohla jenom do práce. Tak to prostě bylo. Šestí a Sedmí chodili většinou v džínovině nebo v něčem odolném. Pátí se oblékali do nicneříkajících oděvů, protože výtvarníci si stejně navlékali pracovní haleny a zpěváci s tanečníky